

Lisbeth Holm Filtenborgs prædiken pinsedag

Taler

Lisbeth Holm Filtenborg
Sognepræst

Dato

9. juni 2019

Sted

Lemvig og Heldum Kirker

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ved Lisbeth Holm Filtenborgs indsættelsesgudstjeneste som sognepræst i Lemvig og Heldum Kirker

Prædikentekst

Johannesevangeliet kapitel 14, vers 22-31

Man ved aldrig helt, hvad der venter en, når man rejser sig og går ud ad døren. ”Rejs jer, lad os gå herfra!” siger Jesus.

Man ved aldrig helt, hvad der venter, når man lukker døren bag sig og har besluttet sig for at flytte 150 km mod nordvest. Det er det spændende – at vove at flytte sig - det der giver livet fylde og mening, at vove noget nyt. Der gives ingen sikkerhed. Hvordan kan vi vide....? Spørger Judas, og han kom så meget i tvivl og forfejlede, at det endte tragisk for ham.

Pinse betyder nye begyndelser – tro på nye begyndelser. Det gør det for mig og min familie. Det gør det for menighederne i Lemvig og Heldum.

Set i et videre større perspektiv indebærer Pinse i de fortællinger, vi har hørt et opbrud og en vandring, som ikke må stoppes. Rejs jer, lad os gå herfra!

Derfor var den første betegnelse, som blev knyttet til disciplene og dem, der var sammen med Jesus – ikke de kristne, men ”de der fulgte Vejen.”

Og for at rejse sig og gå fra noget, skal man ofte gå gennem en dør. Den dør er Jesus.

Billedet af døren brugte han om sig selv. Som en gravhule til livet. Som paradiset port, der før blev lukket med et brag, men nu står på klem for os.

En dør, en vej, en rejse. Rejsens endemål ligger fast, for Jesus er gået i forvejen til sin far og vores far.

Umiddelbart efter, at Jesus har sagt ordene: Rejs jer, lad os gå herfra – går de ud i kulden og mørket.

For Jesus venter der et Getsemane. Angst, arrestation, død og destruktion, men også opstandelse og ophøjethed.

Hvad venter der os? Ja Lars Lilholt, han siger det meget præcist i sin sang 'De gennemrejsendes arme':

Vi råber/vi håber og/vi skriger og/vi tier og vi halter og hulker og ler/vi længes og nyder/ og det betyder/

det hele at vandre her

Det er sådan, livet er efter Babelstårnets sammenbrud, hvor sprogene blev forvirret og vi ikke længere kan forstå hinanden. Det værste er, at vi ofte heller ikke forstår hinanden – selv om vi taler det samme sprog!

Historien om Babelstårnets sammenbrud er fortællingen om forvirring og ikke at kunne nå hinanden gennem sproget, men også om at begive sig på vandring og undervejs finde nogen, man kan tale med og forstå.

Vi er de gennemrejsendes arme' på de Gennemrejsendes Alle'.

....

Det er det allerbedste der kan ske

på de gennemrejsendes Alle'

at blive bevæget og berørt og få

at se, at der er mange ude at gå.

(sådan fortsætter Lars Lilholt i sin sang om de gennemrejsendes arme')

Vi er på vandring gennem livet og det er vores længsel, der bestemmer retningen, hvis vi ellers tør følge vores inderste længsel og ikke viger tilbage i frygt og tvivl. Man skal tit gå på trods af sin tvivl.

Tro din længsel mere end din fortvivlelse.

I en gammel keltisk bøn lyder en linje:

"Må du få visdom til med overskud at træde ind i din usikkerhed og opdage den nye retning, som din længsel ønsker at føre dig ad."

Da Pinseunderet sker i huset, hvor de er forsamlet, da er det som ild og vindpust gennem åbne døre og vinduer, som en luftning fra en anden verden, da ved de, hvad de skal gøre: *rejs jer, lad os gå herfra.*

Guds indgriben i vores liv er aldrig noget, der skal holdes for lukkede døre – nej, rejs jer, lad os gå herfra. Det rummer altid en sendelse. Guds Helligånd taber aldrig pusten og bliver siddende tilbage stakåndet og forpustet. Nej Guds Helligånd giver sin kirke vind i sejlene dengang og nu – følger os på vej, hvor i verden, kirken bevæger sig hen.

Der fortælles om en præstesøn (nej, det er ikke en af mine), at han elskede at spille fodbold og havde en rigtig god ven. En dag skulle vennen med i kirke og da han ikke var vant til at det, forklarede præstesønnen tingene så godt, han

kunne i løbet af gudstjenesten. Da man nåede til velsignelsen afbrød fodboldvennen kammeratens forklaring og sagde: Det ved jeg godt, hvad betyder – det er ligesom når vi spiller kamp og træneren står ude ved sidelinjen og råber: ”Spred jer! Spred jer!”

Helligånden er spillende træner, blæser os ud i alle hjørner, har overblikket og taktikken for livet og evigheden.

Man kan også sige, at Helligånden er den blivende engel, i modsætning til bibelens fortællinger om engle, som gerne forsvinder tilbage, hvor de kom fra, når budskabet er leveret. Det gør Helligånden ikke. Den bliver, smøger ærmerne op og hjælper os med arbejdet. Rejs jer, lad os gå herfra! Helligånden er det blivende lys, der oplyser de dunkle sider af tilværelsen og troen og glæder os med nye indsigter – HÅ er som en samvittighed, der kalder os væk fra det, der ødelægger livet for os selv og andre.

Det er et billede på, hvad pinse også betyder i slipstrømmen fra Kristi Himmelfart: Spred jer! Gå ud i alverden.... Gå ud i verden og mød din næste og fortæl om den Jesus, som har magt til at sende sin trøst ind i vores mørkeste stunder og som fylder os med glæde.

Som levede og åndede for menneskene, elskede og led, valgte døden for at redde os med sin opstandelse er en evig åben dør ind til Gud.

På en retræte skulle vi blandt andet få styr på vores vejrtrækning. Vi skulle sætte os i naturen i stilhed og mærke vores eget åndedræt. Da slog det mig, hvordan Gud trækker vejret sammen med os. Fra mit nye kontorvindue på Ydunslund har jeg udsigt til kirkegården. Så ser jeg, hvordan vinden bevæger sig i træerne, hvilket liv! Og det i de dødes have! Sådan puster Guds HÅ liv i os, når vi er ved at gå i stå, når mørket truer med at lamme os, puster nyt livs i vores øjne og dermed håb i vores liv. Fortæller os, at vi er elsket fra verdens begyndelse og flytter ind i vores liv og vores kroppe. Paulus siger det så smukt, at vore kroppe er et tempel, en bolig for Guds HÅ og bliver ved med at forny glæden og lære os nyt om Gud. En samhørighed i krop og ånd.

Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer, så hjertet ikke bliver modløst.

Et slovakisk ordsprog lyder: *”Hver gang du lærer et nyt sprog, bliver du et nyt menneske.”*

Sproget er sindets lys. Med sproget – ordene rækker vi ud efter hinanden (eller skubber hinanden væk).

I sproget giver vi os til kende for hinanden. I Jesus og i hans ord giver Gud sig til kende for os. I Helligånden giver Jesus og Gud sig til kende for os. 3.trosart. følger ikke noget nyt til, men gør 1. og 2. levende og nærværende for os.

Så vi kan sige: Brændte ikke vore hjerter i os, da han fulgtes med os på vejen?

Rejs jer lad os gå herfra.

Sendte er vi alle her af Gud,

Vi er jordens lys og salt

Gå, spred det overalt.

Vis barmhjertighed

At leve er at være vej for andre,

Gå med fred. (Janne Mark)

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Pinsedag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbeth-holm-filtenborgs-praediken-pinsedag>